

26. Hled', člověče, jak máš putovati stvořením, aby osudové nitky podpořily tvůj vývoj a nebrzdily jej!

Vzdor tomu, že Poselství obsahuje všechny ukazovatele cesty, kudy lidé mají jít ve stvoření, chtějí-li přijít vzhůru do světlých výšin, vždy znovu ozývá se v jednotlivcích úzkostlivá otázka: Co mám já dělat, abych šel skutečně správně!

Velmi mnozí jsou takto mučeni, protože člověk si tak rád činí všechno mnohem nesrozumitelnějším, než to skutečně je. *Potřebuje si* podivným způsobem všechno ztěžovati, poněvadž nemá v sobě síly, aby se vážně a horlivě zabýval tím, co je *prosté*. Všechna jeho dovednost k tomu nestačí.

Nevidí-li před sebou těžkostí, nedokáže vypnout své síly a používat jich. Nedostatek těžkostí činí ho pohodlným a ochromuje celou jeho činnost. Z tohoto důvodu nedbá prostoty a naopak, může-li, zkříví všechno *prosté* v nesrozumitelné jen proto, aby bylo těžko poznat pravé, které je povždy spojeno s prostotou. A tak člověk trvale plýtvá silou i časem!

Člověk potřebuje *překážky*, aby se dostal k cíli. Jen tak vzpruží všechnu svou sílu, čehož nikdy nedokáže, vidí-li něco *prostě* před sebou.

Ačkoliv to zpočátku zní jako velikost, je to přesto jen znamením nejhlubší slabosti! Jako oslabené tělo potřebuje rozčilujících prostředků, aby mohlo vyvíjeti svou činnost, tak potřebuje lidský duch jako dráždidlo k vypětí své síly nejprve vědomí, že musí něco překonat, aby dosáhl cíle! Z toho vznikla tak zvaná věda, která všechno *prosté* zahaluje a sahá až k směšnostem, jen aby měla něco jiného než druzí a mohla se tím blýskati.

Není to však jen věda, která od dávných dob takto jedná. Namáhavě zřídila zdánlivou stavbu a vydává za veliké věci všechno, co je ve stvoření méněcenné, vyumělkované, ztrnulé a zkřivené, ba často dokonce i překážející.

Celé zřízení státu a soudnictví jest stejného druhu. Dokonce i jednotlivec stavěl již ze základu svůj pozemský život falešně! Příliš zamotaně, než je mu zdravo, jen aby líného ducha v jeho zatemnění mohl dráždit, aby se před jinými zdál důležitějším. Jen toto snažení je pravý důvod k zmrzačení a zmatení veškeré přirozenosti a prostoty. Ctižádost dosáhnout předního místa, domýšlivost zbádati a tak stanoviti zákony o vědě, která se nikdy nemůže stát skutečným věděním, dokud se člověk ještě vzpírá pokorně v oddanosti před velikostí Boží *prostě přijímati*. Toto všechno však ho strhuje dolů.

Není ničeho, co by člověk mohl skutečně vytvořiti, neběre-li z toho, co již z Boží vůle vzniklo. On sám nemůže nově stvořiti ani jediného zrnečka písku, aniž by k tomu použil hmoty, ve stvoření se nacházející!

Člověk nemůže nyní poznati, jak směšným se dnes jeví, ale přijde doba, kdy se za všechno, co dělá, bude nevyšlovně stydět a pak by rád smazal dobu, ve které se domýšlel být tak velikým a vědomým!

S přehlížením, často též s pohrdlivým úsměvem jde člověk kolem každé velké prostoty Božích zákonů, které mé Poselství i druh jeho slov nese v sobě! Neví, že právě tím odkrývá svou největší

prázdnotu, kterou jako člověk je schopen projevit. Její následky jsou to nejhorší, co ho *musí* nyní zasáhnouti v paprscích soudu; neboť se tím staví na nejnižší místo mezi všemi tvory. *Jedině* člověk se tak zvrhl, že nedovede správně *přijímat* dary stvoření a používat jich. Člověk se domýšlí být příliš velkým a vznešeným, než aby vděčně přijímal od svého Tvůrce všechno to, co potřebuje a proto není už vůbec hoden toho, aby směl ještě dále požívat milosti.

A přece měly a mohly být zákony stvoření každému tvorů zcela srozumitelné, prosté a nezmatené. Vždyť přece každý tvor sám z nich povstal.

Co však člověk z nich ve svém pomatení udělal!

Sami poznáváte ve všech lidských zákonech každého státu a společenského řádu, co dokáže člověk za nesrozumitelnosti a pomatenosti! Celý lidský život sotva dostačí, abyste je prostudovali jen v *jediném* státě. K jejich správnému výkladu musí být určeni zvláštní učenci, kteří velmi často vedou při o tom, kdy a jak jich může býti použito. To dokazuje, že ani tito znalci práva nemají ujasněn jejich smysl.

Tam, kde je možno se přít, není jasnosti. Kde není jasnosti, tam chybí správnost a tím také oprávnění tohoto zákona!

Aby člověk mohl v klidu a nedotčeně žít, musel by být učencem a znalcem těchto lidmi pochybně, nejasně a zamotaně stanovených zákonů! Jaký nesmysl je v této skutečnosti! A přece je tomu tak. Dost často uslyšíte z odborné strany poznámku, že je podle pozemských zákonů možno napadnout, obvinít a odsoudit *každého* na zemi žijícího člověka, najde-li se ochotný žalobce. Žel, je tomu tak! A přece je každý člověk podroben těmto zákonům, aniž by byl přiměřeně o nich poučen.

I toto všechno obrátí se velmi brzy samo sebou v hromadu trosek, jak je to zaslíbeno, protože je to nejnemožnější chorobná zmatenost!

Lidský duch tak prokázal důkladně svoji neschopnost. Vytvořil si jen nedůstojné zotročení, protože nespojil pozemské zákony s prazákony ve stvoření, které se nikdy nesnažil poznat. A přece jen na *jejich* půdě může být vybudováno všechno, co má mít zdar! Tedy také *spravedlnost!* I ona, jako všechny ostatní základní zákony, spočívá jen v jasné, veliké *prostotě*.

V čem není prostoty, to nemá trvání! Prostota Božských zákonů toho nedovolí! Což to člověk nikdy nepochopí?

V dění všech věků může zcela přesně poznat, že jen *tam* se mohly podařit veliké věci, kde všechna síla byla řízena na *jeden* bod. To ukazuje přece jasně na nutnost zjednodušení! Nic jiného není třeba! Musíte v tom něco konečně nalézt! Každý člověk zná hrozící nebezpečí, které má roztráštěnost *vždy* za následek!

Vidíte v tom zákon moci každého *zjednodušení!* Vítěznou velikost, kterou lze dokázat jen *jednoduchostí!*

A přece jste ztratili pojem hodnoty každé jednoduchosti. Jen v jednoduchosti se ukazuje pravá síla, pravá vznešenost, vědění a půvab. Také v prostotě výrazů a pohybů.

To je vám všem zcela přesně známo! A přece nedovedete poznat pravou její cenu! Proto nedovedete ji ani pochopit, ani převést do svého *myšlení*, aby pak mohla přijít k výrazu ve vaší řeči a jednání.

Člověk nedokáže být prostým tak, jak by se to musel naučit ve stvoření. Dosáhnout ve svém

myšlení a jednání velikosti prostoty zdá se být člověku nejen těžké, ale on to už vůbec ani nedokáže! To všechno stalo se mu již nedosažitelným.

Proto nerozumí také prostotě řeči a vysvětlování v Poselství. Ve svém pokřiveném smýšlení se domnívá, že tento jedině správný způsob jasného vyjadřování je *pro něj* příliš dětský a že v něm nemůže být proto nic cenného. Tak zůstanou mu skryty skutečné hodnoty Poselství, protože není schopen je přijati. Nevidí a nepozná pravou velikost a moc, je-li oděna v prostá slova.

To je *jeho* neschopnost! Při prostotě a jasnosti musí duch vyvinout sílu *sám v sobě*, zatím co při překážkách zmatenosti přistupuje podnět k vypětí síly *zvenčí!* Dnešní lidský duch však *potřebuje* tento popud *zvenčí*, aby se vůbec nějak pohnul. Proto ani nesnáší prostoty a jasnosti. Prostota ho uspává a ochromuje, poněvadž je líný, aby sám ze sebe vyvinul v sobě sílu, která jedině mu může přinést opravdový užitek a pomoc ke vzestupu.

Při prostotě a jasnosti kolem sebe nedovede se udržet čilým. Jeho síla na to nestačí, protože ji nevyvinul. Touto leností vystupují zcela přirozeně všechny překážky tím vytvořené. Tyto překážky slouží dnes jednotlivcům jako dráždídlo, jako povzbuzující prostředek, jak to bylo již vysvětleno. Aby přemohli své vlastní překážky, spotřebují tu trošičku síly, která v nich vznikne při shlédnutí těchto překážek a pak jim už nic nezbude pro skutečný pokrok a vzestup, který by mohl začít po jejich překonání. Leží-li cesta před nimi prostá a jasná, znáví se touto prostotou, není jim dost „interesantní“, protože se už nemohou nadýmat svou velikostí a vyvolávají znovu nové zmatky, aby to, co oni dělají, „k něčemu vypadalo“, nebo nějak „znělo“.

To všechno se stále znovu opakuje, protože v dnešní době chybí lidským duchům jim vlastní skutečná velkorysost.

Vidíte to tělesně u tělocvikářů. Při předvádění svých cviků vyvíjejí sílu a obratnost s půvabem pohybů, v čemž se jeví ovládnutí těla. Ale je jen málo ze všech tělocvikářů celého světa, kteří by trvale, tedy i ve všedním životě, ukazovali, že ovládají své tělo. Jejich držení těla při sezení, stání, mluvení i při chůzi je často žalostné. Je to důkaz, že vyvíjejí sílu jen tehdy, když ji cvičí nebo předvádějí, když chtějí něco ukázat. Ale ovládat plně své tělo celý den a to *vlastní* silou, z čehož má tělo desetkrát větší užitek, než z několika hodin cvičení, tuto sílu *nedovedou* bez zevního popudu vyvinout, neboť k tomu je třeba něčeho mnohem většího!

Všechny tělocviky a zvláštní cvičení mohou klidně odpadnout, jestliže člověk sebe a své tělo *skutečně* ovládá. Pak musí být každý sval trvale v pohybu a to vyžaduje síly a vůle. Jakákoliv zvláštní cvičení jsou jen žalostnou náhražkou za vědomou sílu veliké prostoty, jaká je v samozřejmosti trvalého sebeovládání.

Tak jako se cvičením je tomu ve *všech* věcech. Člověk nepotřebuje provádět zvláštnosti, jakmile *správně* putuje stvořením. Všechno je mu dáno ve vši prostotě a všechno je v něm, aniž by tomu měl uměle napomáhati. Jak používají lidé ke své výživě všech možných a nemožných dráždidel, aby tělo povzbudili, a prostředků, jako kouření a opojných jedů, aby k tělu patřící nervy a mozek vybičovali, což v sebeklamu považují za povzbuzování myšlení, tak používají pro svého ducha zmateností, aby tím vyhověli domýšlivosti.

Proto jsem nucen stále a vždy znovu tvořit nová slova o věcech, na které by stačil zcela prostý výraz, jen abych je učinil pro vás trochu srozumitelnějšími! Snažím se stále o nové a nové vylíčení toho, co jsem již řekl, protože nedovedete přijímat jednoduchost a prostotu pravdy, života a stvoření, v němž je přece zakotvena vaše cesta a celé vaše bytí.

Nemuseli byste se vůbec ptát, co máte dělat a čeho zanechat! Rozbijte jen bludné zahrady v

sobě, které tak starostlivě pěstujete a podporujete a jimiž stále znovu vytváříte nové hloží svými myšlenkami. Vy myslíte *příliš* mnoho! Z tohoto důvodu nedovedete vůbec *opravdově* promyslet to, co je vám užitečné. –

Všemohoucí Bůh dal vám tento zákon:

Je vám dovoleno *proputovati* stvoření! Jděte tak, abyste nezpůsobili jiným utrpení při splnění svých žádostí! Jinak dostanou se do koberce vaší cesty nitky, které vás budou strhovat dolů ze vzestupu ke světlým výšinám vědomého, radostného tvoření v zahradách všech říší vašeho Boha!

Je to základní zákon, ve kterém se skrývá všechno, co potřebujete vědět. Jestliže toho poslechnete, nemůže se vám ničeho stát! Budete vedeni *vzhůru* všemi nitkami, které vytvářejí vaše myšlení, chtění a konání.

Proto řekl kdysi Syn Boží ve vsí prostotě: Milujte svého bližního, jako sebe samého! Je to v základě přesně totéž.

Smíte *proputovati* stvoření! V tom je příkaz trvalého *pohybu*! Nesmíte zůstat stát! To také nemůžete, protože vás vámi vytvořené nitky, které formují vaše cesty, ženou *stále* podle svého druhu buď vzhůru nebo chvíli rovně nebo také dolů. Nemůžete zůstat stát, ani kdybyste sami chtěli!

A při tomto putování nemáte jiným, kteří jako vy putují stvořením, přivoditi utrpení, abyste tím splnili nějakou svou žádost!

Není tak těžké pochopiti to správně, při klidném cítění víte zcela přesně kdy, kde a jak působilé jiným utrpení. Zbývá vám jen ujasniti si, co všechno spadá pod pojem *žádosti*! To vám však řekl již Mojžíš jasně v přikázáních! Není nutno, abych to ještě jednou opakoval.

Všeho můžete zde ve stvoření užívat, ode všeho ochutnati, jen to nesmí být na škodu spolubližnímu! To se stává jen tehdy, když se stanete otroky svých žádostí!

Přece však nesmíte žádosti chápati příliš jednostranně. Nespádají do nich jen pozemské statky, nýbrž i žádosti poškoditi pověst vašeho bližního, poddávat se svým slabostem a ještě mnoho jiného!

Právě dnes se velmi málo dbá na poddávání se vlastním slabostem a toto přece spadá pod splnění vašich žádostí ke škodě neb utrpení vašich spolubližních! Husté jsou nitky takto navazované a udržují pak dole každou duši, která takovým způsobem jednala. Sem spadá nedůvěra a závist, vznětlivost, hrubost a surovost, zkrátka nedostatek sebeovládání a výchovy. Neznamená to nic jiného, než nutný ohled na spolulidi, který *musí* být všude tam, kde má být harmonie. A jedině harmonie povzbuzuje stvoření i vás!

Je to husté pletivo, které takto vzniká a musí přivést k pádu mnohé právě proto, že se toho nedbá. A přece to přivozuje mezi lidmi nepokoj, útlak, zlobu a často také velmi těžké utrpení. V každém případě však škodu.

Nechají-li lidé vzniknouti takové poruchy, rychle povstane vyzářením lehce nebo také silně vzrušené krve silně zkalená vrstva, která *odloučí* ducha od jeho světlého vedení! Stojí ihned sám v mlhách, je tak úplně nechráněn a může takovým způsobem přivoditi škody, kterých nelze více napravit!

Pamatujte si to všichni, kteří chcete vzhůru!

Tato rada je záchranný pás, který může zachránit před utonutím, před zahynutím. Je to to

nejdůležitější pro všechny v pozemském bytí!

Vy všichni, kteří chcete náležet Grálu, abyste žili podle mého Poselství, slyšte proto ještě jednou Božský příkaz, spočívající ve tkaní tohoto stvoření:

Na své dřívější přání smíte nyní vědomě putovati stvořením, nesmíte však jiným způsobem utrpení, abyste tak splnili svou žádost! Jen to může navázat nitky, které by vás musely zdržeti dole. Žijte podle toho, pak budete také šťastni a budete stoupati vzhůru do světlých zahrad vašeho Boha, abyste tam radostně spolupracovali na dalším a věčném vývoji tohoto stvoření!